

Книгата на Даниил — сто шестдесет и шеста

Разплитане на пророчеството: Френската революция, Русия на Путин и украинският конфликт

Jeff Pippenger

2024-03-29

Когато започваме да разглеждаме предобразяването на времето на края през 1989 г. чрез пророческата история на десети стих, необходимо е да се върнем назад в историята на третото поколение и на двата рога на земния звяр. През 1913 г. рогът на земния звяр, олицетворяващ републиканизма, започна своето поколение на компромис с глобалистката банкова система, а през 1919 г. рогът на истинския протестантизъм започна своето поколение на компромис с богословите на отстъпническия протестантизъм, а също и с Американската медицинска асоциация, когато предаде акредитацията на своята образователна система на света. И двата рога започнаха компрометирана връзка със света, която от този момент нататък щеше да промени посоката на съответните им вести.

В тази история началната точка за северния цар, а също и за южния цар на последните дни, достигна повратен момент. Чудото от Фатима се случи на 13 октомври 1917 г. във Фатима, Португалия. То бе кулминацията на поредица от мариански явявания, на които станаха свидетели три млади овчарски деца: Лусия душ Сантуш и нейните братовчеди Франсишку и Жасинта Марту. Според разказите, дадени от децата, Дева Мария, определена като Дева Мария от Фатима, им се е явявала на 13-ия ден от всеки месец от май до октомври 1917 г.

По време на последното явяване на 13 октомври 1917 г. десетки хиляди хора се събраха в Кова да Ирия, край Фатима, очаквайки да станат свидетели на чудо, както бе предсказано от децата. Според свидетелите слънцето сякаш променяше цветовете си, въртеше се и танцуваше на небето. Това събитие стана известно като Чудото на слънцето или Фатимското чудо.

Чудото във Фатима е значимо събитие в католическата история и благочестие и през годините е било предмет на задълбочено изучаване, дебат и религиозно тълкуване. Събитията във Фатима са оказали трайно въздействие върху народното благочестие, марианската набожност и тълкуването на апокалиптичните теми в Католическата църква.

Болшевишката революция се състоя в Русия на 7 ноември 1917 г., когато болшевишките сили, водени от Владимир Ленин и Болшевишката партия, завзеха ключови правителствени сгради и инфраструктурни обекти в Петроград (днес Санкт Петербург). Това събитие бележи кулминацията на Руската революция от 1917 г., започнала с Февруарската революция по-рано през същата година, която доведе до абдикацията на цар Николай II и до установяването на временно правителство.

По време на Революцията болшевиките успешно свалиха временното правителство и установиха съветски контрол над Русия. Болшевиките провъзгласиха създаването на

социалистическа държава и започнаха да осъществяват своята революционна програма, включително национализацията на промишлеността, преразпределението на земята и изтеглянето на Русия от Първата световна война. Октомврийската революция в крайна сметка доведе до създаването на Съветския съюз и имаше дълбоки и широкообхватни последици за Русия и света, оформяйки хода на историята на XX век.

Исус илюстрира края чрез началото, и за да се видят напълно северният цар и южният цар от последните дни, необходимо е да се разберат техните начала. Буквалните южен и северен цар, които са посочени в единадесета глава на Данаил, се определят като силата, която управлява буквалната област на Египет като южния цар, и силата, която управлява буквалната географска област, свързана с Вавилон, като северния цар.

Буквалното пророчество премина в духовно пророчество по времето на кръста, когато древният буквален Израил преминаваше към съвременния духовен Израил. Буквалният езически Рим тъпчеше буквалния Йерусалим три и половина буквални години — от 67 сл. Хр. до 70 сл. Хр. — а духовният папски Рим тъпчеше духовния Йерусалим три и половина духовни години.

Духовният Вавилон е отъждествен в седемнадесета глава на Откровение като блудницата, която блудства с земните царе. Духовният Египет е отъждествен в единадесета глава на Откровение като атеистична Франция. Съвременните проявления на духовния северен цар, който получи смъртоносната си рана във времето на края през 1798 г. и след това отвърна на удара срещу съвременното проявление на духовния южен цар във времето на края през 1989 г., и на съвременното проявление на духовния южен цар, и двете са представени в четиридесети стих на Даниил единадесета глава. И двете сили водят началото си, в своето проявление в последните дни, от периода 1917–1918 г., който е същият период като поколението на компромиса за двата рога на земния звяр. Тези начала трябва да бъдат разпознати, за да се приложат правилно краищата. Началата на северния и южния цар в последните дни и на двамата започват с Френската революция.

„През шестнадесети век Реформацията, представяйки на народа отворена Библия, бе търсила достъп до всички страни на Европа. Някои народи я посрещнаха с радост, като вестител от Небето. В други земи папството до голяма степен успя да предотврати нейното навлизане; и светлината на библейското познание, с възвисяващото си влияние, бе почти изцяло изключена. В една страна, макар светлината да намери достъп, тъмнината не я обхвана. В продължение на векове истината и заблудата се бориха за надмощие. Най-сетне злото възтържествува и небесната истина бе изтласкана вън. „А осъждането е това, че светлината дойде на света, но хората възлюбиха тъмнината повече от светлината.“ Йоан 3:19. Народът бе оставен да пожъне последствията от пътя, който бе избрал. Въздържащото действие на Божия Дух бе отнето от един народ, който бе презрял дара на Неговата благодат. На злото бе позволено да достигне пълната си зрялост. И целият свят видя плода на преднамереното отхвърляне на светлината.“

„Войната срещу Библията, водена в продължение на толкова много векове във Франция, достигна своята кулминация в събитията на Революцията. Това ужасно изригване беше

само закономерният резултат от потискането на Писанията от страна на Рим. То представи най-поразителната илюстрация, на която светът някога е бил свидетел, за осъществяването на папската политика — илюстрация на резултатите, към които повече от хиляда години е водело учението на Римската църква.

„Потискането на Писанията през периода на папското върховенство бе предсказано от пророците; и Откровителят посочва също и страшните последствия, които щяха да произтекат, особено за Франция, от господството на „човека на греха“.“ Великата борба, 265, 266.

Френската революция бе породена от потискането на Писанията „през периода на папското върховенство“. Раждането на атеизма, който щеше да стане върховният враг на папството, бе предизвикано от самото папство. Френската революция се състоя от 1789 до 1799 година, но атеистичният революционен дух, който започна във Франция, продължи да се разпространява из цяла Европа и отвъд. Сто и осемнадесет години след края на революцията във Франция Руската революция започна в Русия. Революцията на атеизма, започнала във Франция, завърши в Русия, и през 1917 година Русия стана пророческият представител на народа, символизиран от атеизма на Египет. Драконовата сила, представена като южния цар, бе преминала от Франция към Русия.

Революцията във Франция бе представена политически и пророчески от Наполеон Бонапарт, и в този смисъл Наполеон представлява първия водач на нацията, установена чрез революция, породена от атеизма на Египет. Нарцисизмът на Наполеон уместно се повтаря в нарцисизма на Путин.

Наполеон отлично съзнаваше силата на образността и пропагандата, както и Путин, който е бивш офицер от КГБ. КГБ е специализирано в пропагандата. Наполеон използваше портретното изкуство като средство за утвърждаване пред обществото на своя авторитет, мощ и образ на водач. Той поръча свои портрети на някои от най-прославените художници на своето време, сред които Жак-Луи Давид, Антоан-Жан Гро и Жан-Огюст-Доминик Енгр, наред с други.

Тези портрети изобразяваха Наполеон в различни пози и обстановки — от официални държавни портрети до по-неформални сцени. Те служеха не само като лични възпоменания за самия Наполеон, но и като средства за разпространяване на неговия образ и влияние както в страната, така и в международен план. Путин е извършил същото за себе си, чрез множество свои изображения в обстановки, които съперничат на всичко, което съвременните инфлуенсъри в интернет могат да предложат.

В началото на Френската революция кралят, неговото семейство и приближените му бяха свалени и екзекутирани. В началото на Руската революция царят, неговото семейство и приближените му бяха свалени и екзекутирани. Революцията, която започна във Франция, достигна своята кулминация в Русия. Френската революция е предметът на пророчеството в единадесета глава на Откровение и следователно Френската революция е подчинена на правилата на пророческото тълкуване. Исус винаги онагледява края на едно нещо с

началото на нещо, така че Руската революция е краят на Френската революция.

Владимир Путин представлява последния водач на една нация, установена чрез революция, осъществена с атеизма на Египет. Първият водач на Русия беше Владимир Ленин. Името „Владимир“ е от славянски произход и се състои от два елемента: „влад“ и „мир“. „Влад“ произлиза от славянския корен „владети“, който означава „да управлявам“ или да упражнявам власт. „Мир“ означава „свят“. Първият Владимир (Ленин) е образ на последния Владимир (Путин), който също така е представен като образ от първия водач на революцията на атеизма (Наполеон).

След поражението на Наполеон във Войната на Шестата коалиция и Договора от Фонтенбло през април 1814 г., той абдикира от френския престол и бе изпратен в изгнание на средиземноморския остров Елба. Бе му предоставен суверенитет над острова и му бе позволено да запази титлата император, макар и в силно ограничен вид. Наполеон прекара около десет месеца на Елба, през което време правеше планове да се върне на власт във Франция. След бягството му от Елба и краткото му завръщане на власт във Франция по време на Стоте дни, Наполеон претърпя решително поражение в битката при Ватерло през юни 1815 г. След това поражение съюзническите сили, особено Великобритания, бяха решени да попречат на Наполеон да създава каквито и да било по-нататъшни затруднения. Поради това той отново бе изпратен в изгнание, този път на отдалечения остров Света Елена в южната част на Атлантическия океан. Наполеон прекара остатъка от живота си в изгнание на Света Елена до смъртта си през 1821 г.

Путин е представител на старата гвардия на КГБ. КГБ беше главната служба за сигурност и разузнаване на Съветския съюз от 1954 г. до разпускането му през 1991 г. То отговаряше за вътрешната сигурност, контраразузнаването и събирането на разузнавателна информация както в страната, така и в международен план. КГБ беше известно със своята широка мрежа от шпиони, операции по наблюдение и ролята си за поддържането на контрола на комунистическия режим над населението. Владимир Путин беше член на КГБ (Комитет за държавна сигурност) — главната служба за сигурност и разузнаване на Съветския съюз.

Путин се присъединява към КГБ през 1975 г., след като завършва Ленинградския държавен университет. Путин работи за КГБ до разпадането на Съветския съюз през 1991 г., след което навлиза в политиката и в крайна сметка става президент на Русия през 2000 г. Неговият произход в КГБ е оказал значително влияние върху неговия подход към управлението и външната политика. Първото изгнание на Наполеон на остров Елба представлява историята от 1991 г. до 2000 г., когато философията на КГБ се завърна. Когато Путин в крайна сметка бъде победен, както е представено в стихове тринадесети до петнадесети, това второ поражение (първото е през 1989 г.) е предобразено от Ватерло и второто изгнание на Наполеон, където той умира.

Наполеон нанесе смъртоносна рана на папството през 1798 и 1799 година. През 1799 година Френската революция приключи във Франция, но до 1917 година бе достигнала Русия в Болшевишката революция. През 1917 година в Португалия се случи чудото във

Фатима и на трите деца, които уж общували с Мария и Йосиф, бяха дадени три тайни послания. Трите послания бяха тайни в смисъл, че трябваше да бъдат прочетени единствено от папата, царя на севера. Посланията насочваха папата да свика специално събрание с водачите на Католическата църква и да извърши специална церемония, за да посвети Русия, която тъкмо през предходната година бе станала комунистическа Русия, на девицата Мария.

Посланията съдържаха предупреждение, че ако папата откаже да изпълни повелята да посвети Русия на Мария, светът ще понесе друга световна война (първата световна война трябваше да приключи в месеца след чудото). Посланията от Фатима се превърнаха в рамка за консервативното католическо пророческо тълкуване. Те очертаха борба в рамките на Католическата църква между консервативния католицизъм, представен от папа Йоан Павел II и Първия Ватикански събор, и либералния католицизъм, представен от настоящия „woke-папа“ и Втория Ватикански събор.

В посланията от Фатима „добрият папа“ беше „белият папа“, а „лошият папа“ беше „черният папа“. Добрият папа, папа Йоан Павел II, беше консервативният папа, който определяше Девата от Фатима като своя водещ идол, а лошият папа е „будният“ папа, който също отхвърля всякакви послания от тъй наречената девица Мария. Когато посетите светилището във Фатима, Португалия, при влизането в пределите му входът е разположен между две гигантски статуи — на черен папа от едната страна и на бял папа от другата страна, като така се представя вътрешната борба, посочена във фатимските пророчества.

Другият елемент от трите тайни послания на Фатима беше акцентът върху войната между католицизма (северния цар) и атеизма (южния цар). Без да се признае, че войната между католицизма и атеистична Русия е предмет на сатанинското пророчество, което направлява голям дял от католицизма, е трудно, ако не и невъзможно, да се разбере подкрепата, която Католическата църква оказва на нацистка Германия по време на Втората световна война.

Битката за Ленинград, която продължи от 8 септември 1941 г. до 27 януари 1944 г. по време на Втората световна война, беше една от най-дългите и най-жестоките обсади в историята. Битката за Сталинград, която се състоя от 23 август 1942 г. до 2 февруари 1943 г., често се смята за най-кръвопролитната и най-значимата битка на Втората световна война. Тя доведе до огромни загуби и за двете страни, като общият брой на жертвите, включително убити, ранени и пленени войници, се оценява на над 2 милиона. Битката за Сталинград беляза също и повратен момент във войната, тъй като доведе до решителна съветска победа над германската армия и до последвалото окончателно поражение на нацистка Германия.

Без да се признае, че воюването на нацистка Германия срещу Русия, особено в двете току-що посочени битки, е трудно да се разбере ролята на Германия като таен съюзник на Католическата църква. Без разбирането на предпоставките на една духовна война между католицизма, подтикван от сатанинското пророчество на Мария от Фатима, срещу атеизма на Русия, а след това и на комунистическия Съветски съюз, се пропуска логиката на това защо католицизмът след Втората световна война тайно е укривал, а после и е превеждал нацистки военнопръстъпници по целия свят. Нацистите бяха прокси-армията на

католицизма в неговата борба срещу Русия.

Именно в тази пророческа логика Путин, главата на атеистична Русия, е въвлечен във война в Украйна, чиито ръководители са открито известни като нацисти. Сухопътните войски на войната на Фатима срещу атеизма от Втората световна война насетне са фашизмът и нацизмът. Разбира се, въпреки че тази действителност относно ръководителите на украинското правителство е добре документирана, съвременното проявление на Райхсминистерството на Хитлер за народно просвещение и пропаганда (мейнстрийм медиите) е прикривало тези факти, доколкото е могло.

Името „Украйна“ произлиза от славянската дума „украина“, която означава „погранична земя“ или „край“. Исторически терминът се е отнасял за граничните области на Киевска Рус — средновековната държава, предшестваша съвременна Украйна — и е разположена на кръстопътя между Източна Европа и Евразия. През цялата история тя е служила като място на среща между различни култури, цивилизации и империи, включително Византийската империя, Османската империя, Руската империя и други. Нейното стратегическо положение я е превърнало в граничен регион, в който са се осъществявали значителни културни, политически и военни взаимодействия. През средновековния период Украйна е била пограничната област на Киевска Рус, която е била могъща държава, обхващаща части от днешна Украйна, Русия и Беларус. С разширяването и свиването на Киевска Рус с течение на времето нейните граници често са се променяли, а Украйна е оставала в периферията на държавата.

След разпадането на Съветския съюз през 1989 г., както е представено в стих десети, стихове единадесети и дванадесети посочват една битка, в която южният цар отвърща на удара и надделява над северния цар. Тази битка беше водена при Рафа, която беше граничната линия между владенията на южния цар и на северния цар.

Битката при Рафия, която се е състояла през 217 г. пр. Хр., носи името на града, край който е станала. Рафия беше град, разположен в крайбрежната област на древна Палестина, близо до границата между Птолемеевото царство на Египет и Селевкидската империя. По времето на битката границата между Птолемеевото царство на Египет, управлявано от цар Птолемей IV Филопатор, и Селевкидската империя, управлявана от цар Антиох III, се намираше в околностите на Рафия. Битката беше водена близо до тази гранична област, тъй като и двете страни се стремяха да установят контрол над стратегически територии в Леванта.

Древният град Рафа се намира близо до съвременния град Рафах. Рафах е град, разположен в южната част на Ивицата Газа, която е част от палестинските територии. След победата на Птолемей при Рафа през 217 г. пр. Хр. той започва гонения срещу юдеите в Йерусалим, а също и в Египет. Победата е краткотрайна и той, така да се каже, претърпява своя Ватерло в следващите три стиха. В тринадесети стих преди това победеният северен цар се завръща и до петнадесети стих надвива южния цар.

Победата на Путин в Украйна ще бъде използвана от Путин, бивш офицер от КГБ, специализирал в пропагандата, най-вероятно за да разкрие нацистките корени на

украинското ръководство, а също и да изобличи онези в Западния свят, които подкрепяха режима от икономическа алчност, и несъмнено също да разкрие скритите черни обекти и биологични лаборатории, използвани от глобалистите, които са били финансирани от данъкоплатците на Съединените щати.

Тези разкрития ще разрушат сегашните опорни точки на световните глобалисти, а също и на говорителите на Демократическата партия в Съединените щати. Тази победа за Путин ще предостави мандата на осмия президент, който е от седемте, да заеме ролята си на пророческия деспот, който навлиза в историята непосредствено преди стих шестнадесети; а стих шестнадесети е скоро идващият неделен закон.

В тринадесети стих северният цар отново събира войската си, а в четиринадесети стих езическият Рим е въведен в историята за първи път, макар че все още не е северният цар. Там той е определен като символа, който „утвърждава видението“, и като силата, която се превъзнася и след това пада. След победата на Путин във войната в Украйна папството ще започне да се въздига в световната политика, непосредствено преди неделния закон в шестнадесети стих.

Френската революция и нейната връзка с Руската революция; Наполеон и Путин; чудото във Фатима и трите му тайни; тайният съюз между Ватикана и Хитлер, тайният съюз между Ватикана и Рейгън — всичко това са пророчески „колела“, които се пресичат в историята на стихове единадесет до петнадесет, развиваща се в периода от 11 септември 2001 г. до неделния закон в Съединените щати. Беше важно да се даде кратко обобщение на тези пророчески „колела“, преди да пристъпим към стих десети.

Следващата статия е взета от „NBC News“, което е толкова част от „мейнстрийм медиите“, колкото изобщо е възможно, а „MSM“ е съвременната версия на пропагандната машина на Хитлер от Втората световна война. Разбира се, статията е анти-Путин, антируска и проукраинска, но това не е същината. Като граждани на небесното царство, Божият народ не бива да одобрява нито едната страна в едно сатанинско дело, а всяка война е сатанинско дело.

Целта на тази статия е да даде възможност на онези, които не са запознати с пророческата война между католицизма (северния цар) и атеизма (южния цар), и с факта, че във войната на тези две пророчески сили нацизмът е бил използван като прокси армия на католицизма (точно както Съединените щати бяха използвани през 1989 г.), да разберат това. Изследователите на пророчеството трябва да разполагат с достатъчно доказателства, за да видят, че историческият фон на Втората световна война и на Студената война е представен в настоящата война в Украйна, доколкото тя изпълнява единадесетия и дванадесетия стих от единадесета глава на Даниил.

„Исторически събития, показващи прякото изпълнение на пророчеството, бяха представени пред народа, и пророчеството бе видяно като образно очертание на събития, водещи към самия край на историята на тази земя.“ Selected Messages, book 2, 102.

Статия на NBC News: „Проблемът с нацизма в Украйна е реален, дори ако твърдението на Путин за „денацификация“ не е“

Сред многото изопачавания, фабрикувани от руския президент Владимир Путин, за да оправдае руското нападение срещу Украйна, може би най-странното е твърдението му, че това действие е било предприето, за да „денацифицира“ страната и нейното ръководство. Излагайки основанията си за навлизането на територията на съседната държава с бронирани танкове и бойни самолети, Путин заяви, че този ход е предприет „за да защити хора“, които са били „подложени на тормоз и геноцид“, и че Русия „ще се стреми към демилитаризацията и денацификацията на Украйна“.

Разрушителните действия на Путин — сред тях и опустошаването на еврейски общности — ясно показват, че той лъже, когато казва, че целта му е да гарантира благополучието на когото и да било.

На пръв поглед клеветата на Путин е абсурдна, не на последно място защото украинският президент Володимир Зеленски е евреин и е казвал, че членове на неговото семейство са били убити по време на Втората световна война. Няма и никакви доказателства, че в Украйна напоследък се извършват масови убийства или етнически прочиствания. Освен това заклеияването на враговете като нацисти е обичаен политически похват в Русия, особено от страна на лидер, който благоприятства кампании за дезинформация и иска да разпали чувства на национално отмъщение срещу противник от Втората световна война, за да оправдае завоевание.

Но макар Путин да се занимава с пропаганда, вярно е също, че Украйна има действителен нацистки проблем — както в миналото, така и в настоящето. Разрушителните действия на Путин — сред тях опустошаването на еврейски общности — ясно показват, че той лъже, когато казва, че целта му е да осигури благополучието на когото и да било. Но колкото и важно да е да се защитава жълто-синият флаг срещу бруталната агресия на Кремъл, би било опасен пропуск да се отрича антисемитската история на Украйна и сътрудничеството ѝ с нацистите на Хитлер, както и възприемането в по-ново време на неонацистки фракции в някои среди.

Защо за бягащите украинци се говори с такава съпричастност? Те са бели.

В навечерието на Втората световна война Украйна беше дом на една от най-големите еврейски общности в Европа, като според някои оценки тя наброяваше до 2,7 милиона души — забележително число, като се има предвид дългата история на антисемитизъм и погроми в тези земи. До края повече от половината от тях щяха да загинат. Когато през 1941 г. германските войски поеа контрола над Киев, те бяха посрещнати с транспаранти „Хайл Хитлер“. Скоро след това близо 34 000 евреи — заедно с роми и други „нежелателни“ — бяха събрани и отведени пеша към полетата извън града под предлог за преселване, само за да бъдат избити в онова, което стана известно като „Холокостът чрез куршуми“.

Оврагът Бабин Яр продължи да се запълва като масов гроб в продължение на две години. С до 100 000 убити там, той се превърна в едно от най-големите единични места

за избиване по време на Холокоста извън Аушвиц и другите лагери на смъртта. Изследователите са отбелязали ключовата роля, която местни жители са изиграли в изпълнението на нацистките заповеди за убиване на това място.

Понастоящем в Украйна живеят между 56 000 и 140 000 евреи, които се ползват със свободи и защита, каквито техните баби и дядовци никога не са си представяли. Това включва и обновен закон, приет миналия месец, който криминализира антисемитските прояви. За съжаление, законът беше замислен като отговор на осезаемото нарастване на публичните прояви на омраза, включително вандализъм срещу синагоги и еврейски паметници, осеян със свастики, както и зловещи шествия в Киев и други градове, които прославяха Waffen SS.

В друго зловещо развитие Украйна през последните години издигна множество паметници в чест на украински националисти, чието наследство е опетнено от безспорната им история като нацистки проксита. Вестникът Forward изброи някои от тези достойни за презрение личности, включително Степан Бандера, водач на Организацията на украинските националисти (ОУН), чиито последователи действаха като членове на местни милиции за СС и германската армия. „Украйна има няколко десетки паметници и десетки улични наименования, прославящи този нацистки сътрудник — достатъчно, за да са необходими две отделни страници в Wikipedia“, пише Forward.

Друг често почитан е Роман Шухевич, почитан като украински борец за свобода, но също и водач на страховито спомагателно полицейско подразделение на нацистите, за което Forward отбелязва, че е било „отговорно за избиването на хиляди евреи и ... поляци“. Издигнати са и паметници на Ярослав Стецко, някогашен председател на ОУН, който е писал: „Настоявам за изстреблението на евреите в Украйна.“

Крайнодесните групи също придобиха политическа тежест през изминалото десетилетие, като никоя не буди по-голям ужас от „Свобода“ (по-рано Социална национална партия на Украйна), чийто лидер твърдеше, че страната е контролирана от „московско-еврейска мафия“, а чийто заместник използва антисемитска обида, за да опише родената в Украйна еврейска актриса Мила Кунис. „Свобода“ изпрати няколко свои членове в украинския парламент, включително един, който нарече Холокоста „светъл период“ в човешката история, според Foreign Policy.

Също толкова обезпокоително е, че неонацисти са част от някои от нарастващите редици на украинските доброволчески батальони. Те са закалени в битка, след като водеха едни от най-тежките улични сражения срещу подкрепяните от Москва сепаратисти в Източна Украйна след кримското нашествие на Путин през 2014 г. Един от тях е батальонът „Азов“, основан от открит привърженик на превъзходството на бялата раса, който твърдеше, че националното предназначение на Украйна е да очисти страната от евреи и други низши раси. През 2018 г. Конгресът на САЩ постанови, че неговата помощ за Украйна не може да бъде използвана „за предоставяне на оръжие, обучение или друга помощ на батальона „Азов““. Въпреки това „Азов“ сега е официален член на Националната гвардия на Украйна.

Разбира се, нищо от този обезпокоителен контекст не оправдава страданието, сполетяло украинците през последните няколко седмици — и е малко вероятно Путин да е бил подтикнат от каквото и да било от това, когато започна своето нашествие. Наистина, благодарение на Путин, евреите, живеещи в Одеса, Харков и други източни градове, се намират под крайно тежък натиск. Макар мнозина да са намерили убежище в местни синагоги и еврейски центрове, други са избягали в чужди страни, включително Израел, който призова всички евреи да напуснат Украйна.

Собствените ми баба и дядо сами трябваше да избягат от Западна Украйна, за да се спасят от преследване, и е трагично да се вижда как този цикъл продължава. Ако страната се срина в хаос и въстание, евреите биха могли отново да бъдат изложени на риск от някои свои съграждани. Да не се признава тази заплаха означава, че се прави твърде малко, за да се предпази от нея.

Но дори ако някои елементи в страната са били оплетени с едно от най-отвратителните движения в историята, заставането на страната на Украйна е без съмнение почтената позиция, която следва да се заеме в тази драма. В настоящия момент, с всеки ден, в който Путин усилва своето нападение срещу украинския народ с изгаряща всичко по пътя си ярост, е трудно да не се види кой действително заслужава думата, започваща с „Н“.

Алън Рип, 5 март 2022 г. – Източник

Ще продължим това изследване в следващата си статия.

„Онези, които не могат да помнят миналото, са осъдени да го повтарят.“ Джордж Сантаяна.

„Всичко, което Бог в пророческата история е посочил да се изпълни в миналото, се е изпълнило; и всичко, което още предстои в своя ред, ще се изпълни. Даниил, Божият пророк, стои на своето място. Йоан стои на своето място. В Откровението Лъвът от Юдовото племе е разкрил на изучаващите пророчествата книгата на Даниил и така Даниил стои на своето място. Той носи своето свидетелство — онова, което Господ му откри във видение за великите и тържествени събития, които трябва да знаем, докато стоим на самия праг на тяхното изпълнение.

„В историята и пророчеството Божието слово представя дълговечния, продължителен конфликт между истината и заблудата. Този конфликт все още продължава. Онова, което е било, ще се повтори. Старите спорове ще бъдат възобновени и непрестанно ще възникват нови теории. Но Божият народ, който чрез своята вяра и чрез изпълнението на пророчеството е изиграл роля в прогласяването на вестите на първия, втория и третия ангел, знае къде стои. Те имат опитност, по-скъпоценна от чисто злато. Те трябва да стоят твърди като канара, като държат началото на своята увереност непоколебимо до края.“ Избрани вести, книга 2, 109.